

D ů v o d y:

Rozhoduje v právní rozepři smí dovolací soud dbáti důvodů slušnosti a chrániti stranu hospodářsky slabší proti straně hospodářsky silnější jen v mezích zákona. Možnosti těchto ohledů tato právní rozepře dovolacímu soudu neposkytuje, ježto jak řízení, tak rozsudek odvolacího soudu zcela vyhovuje zákonu. V onom směru dovolatelka vývody, věnovanými dovolacímu důvodu § 503 č. 2 c. ř. s., jednak nedostála své procesuální povinnosti, by alespoň naznačila důkazy, pro spor závažné, jež v předchozím řízení marně byly nabídnuty, jednak dala se rozbořem otázky hodnocení důkazů na cestu, jež pro dovolací řízení uzavřena jest předpisy §u 503 c. ř. s. Po stránce právní trvá dovolatelka houževnatě na svém stanovisku, že závaznost žalované strany plyne jednak z předpisův o smlouvě schovací, jednak z předpisu §u 1316 obč. zák. Než v tom i onom směru bylo stanovisko žalující strany zevrubně vyvráceno již soudem odvolacím a druhá stolice uvedla v obojím směru tak přiléhavé a přesvědčivé důvody, že stačí, k důvodům těm poukázati a k vývodům dovolacího spisu jen ještě toto podotknouti: O tom, že hromadná osoba s třetími osobami vchází a vcházeti může v právní vztahy pouze svými orgány, nemůže ovšem býti nejmenší pochybnosti. Rovněž o tom nebude sporu, že vnitřní rozvrh práce mezi jednotlivé orgány hromadné osoby jest po případě pro práva osob třetích bez významu. Na tom však rozhodně nutno trvati, by úkon toho kterého orgánu zapadal do rámce oné hospodářské činnosti, již hromadná osoba vyvíjí neb alespoň vyvíjeti se na venek zdá. Že by však uschovávání svršků cestujících, kteří nejsou vůbec hostmi hotelového podniku, zapadalo do rámce provozování hotelu, samo sebou nikterak se nerozumí. Bylo by naopak třeba prokázati okolnosti, opodstatňující úsudek, že hotelový podnik svým počínáním si budí u obecnstva alespoň důvodné zdání, že své hotelové místnosti i k řečenému účeli dává obecnstvu k použití. Tytéž úvahy platí i pro použití § 1316 obč. zák. na tento případ. Také jen za řečeného předpokladu bylo by snad lze, vztahovati ručení hotelového podniku dle § 1316 obč. zák. na věci, jež cestující, kteří nejsou hostmi hotelu, do něho byli vnesli.

Čís. 504.

Nelze vyhověti žádosti za vklad zástavního práva za náhradní nárok v pořadí hypotekární pohledávky simultanně váznuvší, byla-li tato vymazána sice po rozvrhu tržové ceny, avšak před podáním oné žádosti u soudu.

(Rozh. ze dne 4. května 1920, R I 250/20.)

Soud první stolice vyhověl žádosti, by vloženo bylo zástavní právo za náhradní nárok v pořadí hypotekární pohledávky, váznuvší simultanně pro uspokojeného věřitele, jež byla dne 11. prosince 1918 vymazána podle rozvrhového usnesení ze dne 26. ledna 1918. Rekursní soud ku stížnosti nynějších vlastníků nemovitosti žádost zamítl. Důvody: Dle knihovního stavu byly dne 11. prosince 1918 vymazány a to ještě před tím, než usnesení o náhradním nároku bylo vy-

dáno — i pohledávka spořitelny 42.000 K i žadatelčina pohledávka 2000 K, oboje podle rozvrhového usnesení ze dne 26. ledna 1918. Z tohoto knihovního stavu plyne, že v době, kdy byl náhradní nárok pro pohledávku žadatelky ustálen, simultanní hypotéky již tu nebylo, že tu tedy nebylo nejpodstatnějšího předpokladu náhradního nároku, totiž hypotéky simultanní. A dále z toho plyne, že dnes, pokud se týče v době podání knihovního návrhu, vklad náhradního nároku v pořadí pohledávky, již neexistující, je nemožný a neproveditelný, čehož knihovní soud dle § 94 čís. 1 knih. zák. dbáti má sám od sebe. Nesejde na tom, zdali výmaz pohledávky té hledíc k předpisům §u 94 čís. 2 knih. zák., k možnosti opětne dražby a k předpisu §u 237, odstavec třetí, ex. ř. měl nebo neměl býti povolen, poněvadž směrodatným jest jedině nynější stav knihovní. Bylo by nyní zajisté neoprávněným vsazením do majetkové sféry stěžovatelů, kdyby v pořadí zástavního práva, již neexistujícího, měl býti vkládán výsledek řízení, na němž stěžovatelé dle § 209 ex. ř. neměli účastenství, tudíž ani možnosti a prostředků obrany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně; stanovisko právní, zaujaté v dovolacím rekursu, jest mylné. Ve čtvrtém odstavci §u 222 ex. ř. se předpokládá, že pohledávka uspokojeného věřitele vázne na nemovitostech, jež mají se státi hypotekou pro náhradní nárok věřitele zadnějšího. Pakliže v době rozvrhu tržové ceny simultanní právo zástavní za onu pohledávku uspokojeného věřitele již nevázne na těchto nemovitostech, nelze vyhověti žádosti za vklad práva zástavního na ně za náhradní nárok zadnějšího věřitele v pořadí oné pohledávky, neboť není zde již zákonné podmínky pro tento vklad, totiž hypotekárního práva zástavního za pohledávku předcházejícího uspokojeného věřitele. Totéž platiti musí také v případě, kde, jako zde, právo zástavní, simultanně váznuvší, bylo vymazáno teprve později, ale přece dříve, než podána byla u soudu exekučního, který zároveň jest soudem knihovním, žádost za vklad práva zástavního za náhradní nárok v pořadí hypotekární pohledávky již vymazané, neboť není zde již knihovního základu pro žádaný vklad a tedy nedostává se podmínky § 93 a odstavce čís. 1 § 94 knih. zák. pro povolení vkladu tohoto. Dle knihovního stavu a na základě předložených listin bylo by ovšem možno, povoliti vklad práva zástavního za náhradní pohledávku stěžovatelky na nemovitosti, uvedené v její knihovní žádosti, ale nikoli v pořadí vymazaného práva zástavního, nýbrž v běžném knihovním pořadí jako nový zápis. Za takový vklad však stěžovatelka nežádala, pročež povolení jeho bylo by v odporu s ustanovením § 96 knih. zák.

Čís. 505.

Vyjmajíc případ § 104 j. n. není závady, by žalobce za jednání o námitce nepřislušnosti neopřel příslušnost soudu o jiný důvod, než který uplatňoval v žalobě.